

РЕШЕНИЕ

№ 2327

гр. София, 27.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 27.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1347** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 от Закона за чужденците в Р. Б. (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба вх. № 3050 от 07.02.2012 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Т. С., [дата на раждане] , живущ в [населено място], [улица] против Отказ № ХМ – 13289 от 28.12.2011 г. относно издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б., издадено от директора на Дирекция “Миграция”.

В жалбата се твърди, че Т. С. неправилно е третиран като арменски гражданин, защото от Удостоверение № 267 от 01.06.2011 г. на Посолството на Р. А. се установява, че не му е издаван национален паспорт от държавата по произход. Посочва, че е роден през 1987 г. в Арменска ССР, както и че през 1995 г. заедно със семейството си е дошъл в страната. Твърди, че спорен чл. 25 от Арменския закон за гражданството, едно лице може да бъде лишено от арменско гражданство ако е живяло постоянно зад граница и продължение на седем последователни години без да се е състоял в консулския регистър в Арменското посолство. Навежда съображения, че единственият начин да остане в Р. Б. на законно основание е предвидената възможност по чл. 25, ал.1, т.12 от ЗЧРБ. Моли съда да отмени отказът на директора на Дирекция “Миграция”и да го задължи да се произнесе отново по искането. В хода на съдебното производство оспорващият редовно призован се явява лично и с адв. Д.. Поддържа жалбата, моли да се уважи и да се отмени отказът на директора на Дирекция “Миграция”. Депозира писмено становище.

Ответникът - Директора на дирекция “Миграция” редовно призован не се явява и не се представлява.

Представителят на СГП, който излага съображения, че жалбата е основателна и като такава следва да се уважи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Т. С., [дата на раждане] , [населено място], А. район (АССР) А., е пристигнал в Б. на 25.07.1995 г. заедно с родителите му и сестра му Т. С.. Същата година в [населено място] е постъпил в първи клас.

За времето от 1995 г. – 2003 г. оспорващият е посещавал Първо основно училище “Св. К. О.”, [населено място]. От 2003 г. до 2007 г. е учил в ПГИТ “Проф. „д-р А. З.”, [населено място], специалност – счетоводна отчетност. През следващата 2004 г. е приел източното православие в Р. манастир.

На 27.11.2007 г. е депозирана молба в администрацията на президента на Р. Б. за предоставяне на българско гражданство.

През същата 2007 г. на 22.10. е подадена молба за получаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 12, ал.5 от ЗЧРБ. На 08.11.2007 г. е издаден отказ от РЗ “Миграция” при ОДП Б. за получаване на разрешение за продължително пребиваване в Р. Б. на основание чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ.

Настоящото производство е започнало с подаването на молба вх. № 1560 от 09.06.2011 г. за разрешаване на постоянно пребиваване на чужденец, адресирана по директора на дирекция “Миграция”, към нея са приложени Удостоверение № 267 от 01.06.2011 г., издадено от посолството на Р. А. – С., в което се казва, че по отношение на жалбоподателя в държавния регистър на населението няма информация той да е получил паспорт на гражданин на Р. А.; Акт за раждане, Автобиография и диплома за средно образование. Така подадената молба е изпратена по компетентност на началника на група “Миграция”, ОДМВР – Б. с писмо рег. № ХР-1757 от 05.07.2011 г.

С писмо рег. № 28975 от 13.07.2011 г. директорът на ОД – МВР – Б. е дал указания на жалбоподателя да представи подробно изброени документи в едномесечен срок от получаването му. Това писмо по своята същност е издадено на основание чл. 30 от АПК, регламентиращ отстраняване на недостатъци в искането. В дадения срок Т. С. е представил декларация от И. К., който е декларирал, че предоставя издръжка на чужденеца и че същият пребивава постоянно на адрес [населено място], [улица]; свидетелство за съдимост; нотариална декларация от А. Я., който декларира, че предоставя жилище на лицето на посочения адрес; Автобиография; свидетелство за раждане и Удостоверение № 267 от 01.06.2011 г., издадено от посолството на Р. А. в С.. Въз основа на събраните писмени документи е изготвено Становище рег. № 32987 от 03.08.2011 г. относно възможността лицето с неизвестно гражданство Т. С., [дата на раждане] в Р. А., да придобие статут на постоянно пребиваващ чужденец в Р. Б., издадено от началник група “Миграция”, се установява, че със Заповед № 1201 от 11-10-2006 г. на директора на ОДП – Б. е наложена принудителна административна мярка “ПАМ” – принудително отвеждане до границата на Р. Б.. Заповедта е обжалвана по съдебен ред пред ВАС, Трето отделение, където е образувано адм. дело адм. дело № 4946/2007 г. и е постановено решение № 6860/06.06.2008 г., с което оспорването е отхвърлено.

Със Заповед № 1202 от 11.10.2006 г. на директора на ОДП – Б. е наложена ПАМ на жалбоподателя “забрана за влизане в Р. Б.” за срок от 10 години. Заповедта е влязла в

законна сила с решение №9378 от 13.07.2009 г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 4215/2008 г.

Изрично е посочено, че със заповед № 1203/11.10.2006 г., неразделна част от заповед № 1201 от 11.10.2006 г. на директор на ОДП – Б. е разпоредено принудителното настаняване на Т. С. в СДВНЧ към дирекция “Миграция” – С.. И този административен акт е влязъл в законна сила след съдебно обжалване, по което с Решение № 10003 от 23.07.2009 г., по адм.дело № 4216/2008 г., ВАС, трето отделение.

По отношение на изисканите допълнително писмени документи във връзка с чл. 43, ал.1 от ППЗЧРБ и чл 25, ал.1, т. 12 от ЗЧРБ, началникът на група “Миграция” е изложил аргументи, че не отговарят на изискванията на закона, поради което не са изпълнени условията за придобиване на статут на постоянно пребиваване на чужденеца.

Във връзка с процедурата е представено Становище рег. № Бл-31-306 от 01.08.2011 г. на директора на ТДНС – Б. при ДАНС относно издаване на вида, разрешение за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване на чужденци в Р. Б., на основание чл. 4, ал.1, т.14 във връзка с чл. 41, ал.1 т.2 от ЗДАНС. От неговото съдържание се установява, че специализираната администрация не възразява да бъде предоставен статут на Т. С. на постоянно пребиваване в Р. Б., но посочва, че трябва да бъдат взети под внимание цитираните по-горе заповеди на директора на ОДП – Б..

Така събраните писмени документи в административното производство са изпратени на директора на дирекция “Миграция – МВР за произнасяне с писмо рег. № 33007 от 03.08.2011 г. на ОДП – Б., което е получено в администрацията на ответника на 09.08.2011 г., видно от поставения вх. № П-5239. След като е получил административната преписка, ответникът е изпратил писмо рег. № ХВ – 5793 от 17.09.2011 г. до консула на Р. А. в Б. с молба да бъде информиран, явява ли се жалбоподателя гражданин на А., както и дали е издавано от него Удостоверение № 267 от 01.06.2011 г. Получен е отговор с вх. № В – 10019 от 06.12.2011 г., в който се казва, че по сведения на полицията на Р. А. в Републиканското бюро и в базата данни на автоматизираната компютърна паспортна служба няма данни за С. Т. С., а по отношение въпроса за гражданството е цитиран чл. 10, ал.3 от Закона за гражданството на Р. А., според който живеещите извън А. граждани на бившия СССР от арменски произход, които не са получавали гражданство на друга страна се явяват граждани на Р. А..

На 28.12.2011 г. е издаден оспореният Отказ относно издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б. с рег. № ХМ – 13289, като в него директорът на Дирекция “Миграция” се е позовал на писмото на консула на Р. А., поради което е приел, че жалбоподателят е арменски гражданин и като такъв не отговаря на условията на чл. 25, ал.1, т.12 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са събрани представените с административната преписка писмени документи, сред които има молба за предоставяне на българско гражданство, множество писма и писмени гаранции за личността на жалбоподателя от различни държавни органи, неправителствени организации, общественици, народни представители и религиозни общности. Както и представените, допълнително от жалбоподателя, с оглед дадените указания на настоящия съдебен състав.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу оспорената заповед е подадена в законоустановения 14 дневен срок и от оправомощено лице, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът служебно прави проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия – чл. 44, ал. 1, изр. първо, от ЗЧРБ.

По отношение на спазването на съответната форма, заповедта от външна страна съдържа реквизитите, посочени в чл.59, ал.2, т.1,2,3,4,5,7 и 8 от АПК. Освен конкретно излагане на фактически основания за издаването на заповедта, в нея се посочва и съответният документ, от който се установяват тези фактически основания.

Съгласно посоченото в заповедта правно основание за издаването ѝ, отказът за предоставяне на постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б. се налага, когато са налице основанията по чл. 26, ал.2 във връзка с чл. 25, ал.1, т.12 от ЗЧРБ.

Посочената норма на чл. 26, ал.2 от ЗЧРБ, предвиждат, че се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията в настоящия случай на чл. 25 от с.з. като изпълнено условие на чл. 25 е посочена ал.1, т.12 която казва, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които до 27 декември 1998 г. са влезли, пребивават и не са напускали територията на Р. Б. или са родени на територията на Р. Б. и не са признати за граждани на бившите съветски републики. Тук е въведено изключението, че за тази категория лица не се прилага изискването на чл. 15, ал.1., т.е. не се изисква виза.

За яснота и пълнота е необходимо да се посочи, че разпоредбата на чл. 25, ал.1, т. 12 е нова и е обнародвана в ДВ, бр. 9 от 2011 г. Ако и се направи юридически разбор се установява, че тя предвижда две алтернативни изисквания, за да се предостави статут на един чужденец. Първото изискване е да става въпрос за лица, които до 27 декември 1998 г. са влезли, пребивават и не са напускали територията на Р. Б.. Второто изискване е да са родени на територията на Р. Б.. Но и в двата случая е налице уговорката да не са признати за граждани на бившите съветски републики.

Безспорно от събраните по делото писмени доказателства и най-вече тези представени с административната преписка се установява, че жалбоподателят е пристигнал на територията на Р. Б. преди 27.12.1998 г., а именно 25.07.1995 г. Това обстоятелство не е спорно между страните, както и факта, че чужденецът от тогава до настоящия момент не е напускал пределите на страната. Следователно първото алтернативно условие е налице.

Необходимо е да се посочи, че в оспорваният административен акт не е посочено на кое от двете алтернативни изисквания по чл. 25, ал.1 т.12 от ЗЧРБ не отговаря Т. С., поради което същият е издаден при съществено нарушаване на административно производствените правила, ограничаващи правото на защита на лицето. В случая по коя от хипотезите е отказано предоставянето на постоянно пребиваване.

Що се касае до въпроса за гражданството на жалбоподателя, също от представените по делото доказателства е видно, че е гражданин на република А.. Това обстоятелство се доказва и от съдържанието на представения от него Закон за гражданството на Р. А.

(чл. 11, 13 и сл.), макар да е на руски език. Неговият превод за настоящия съдебен състав не е свързан с наличието на специални знания, а и още повече с неговото обсъждане не се нарушава правото на защита на чужденеца, защото той го ангажира като доказателство. В тази връзка е необходимо да се посочи, че всички наведени от него доводи за липсата на арменско гражданство са ирелеватни, още повече че освобождаването от гражданство не е свързано единствено и само от волята на лицето, но и от волята на държавата. Тези аргументи се отнасят и в случаите да предоставяне на гражданство.

Необходимо е да се посочи, че актът на директора на Дирекция “Миграция” не е мотивиран, защото в него единствено е отбелязано, че е арменски гражданин, без да се обсъди дългото пребиваване на територията на страна; факта, че е пристигнал като малолетен, че целият му съзнателен живот е преминал в Б. и не на последно място, че и семейството му е тук. Празнота, която не може да бъде санирана от приложените становище на директора на ОДП – Б., защото в тях не се съдържат аргументи, относно чл. 25, ал.1, т.12 от ЗЧРБ, а се говори, че лицето не е представило изисканите му документи за издръжка, подсигушено жилище и пр., независимо, че от административната преписка е установен неговия социален статус и местоживееене.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че издаденият административен акт не е съобразен и с принципа на съразмерност предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно, който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Действително законът не съдържа изискването компетентните органи да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Р. Б., семейното му положение, възрастта, здравословното състояние, социалната интеграция, съществуващи семейни, културни и социални връзки в държавата по произход или липсата на такива, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване.

В тази връзка следва да се има предвид, че правото на зачитане на личния и семейния живот е основно човешко право и съгласно чл. 8, ал.2 от КЗПЧОС apis://base=narh&doccode=21002&topar=art8_al2&type=201/, намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Административният орган е бил длъжен, при издаването на заповедта, да прецени дали е основание от изчерпателно изброените в чл. 8, ал.3 от КЗПЧОС apis://base=narh&doccode=21002&topar=art8_al2&type=201/, което да позволява ограничаването на правата на чуждия гражданин в степента, с която те се засягат от административния акт, и което се изразява фактически в лишаването му от правото на личен и семеен живот какъвто е съществувал през последните повече от 10 години и понастоящем - през 2003/2007 г. С. е завършил средното си образование в страната. Автор е на първия сайт на ПГИТ “Проф. Д-р Ал. З.”, за което му е издадена грамота. Това би имало за резултат несправедливо и несъразмерно прилагане на

административна принуда, която по последиците си се доближава до санкция, отразяваща се крайно неблагоприятно не само на адресата на мерките, но и на правото на личен и семеен живот на свързаните с нея лица - майка, баща и сестра. Предвид липсата на данни чуждият гражданин с поведението си да застрашава ценностите от значение за държавата и обществото и личността на други граждани, изброени в КЗПЧОС [apis://base=narh&doccode=21002&type=201/](http://base=narh&doccode=21002&type=201/), обжалваната заповед е незаконосъобразна.

Воден от горното настоящият съдебен състав намира, че жалбата на Т. С. С. срещу Отказ № ХМ - 13289 от 28.12.2011 г. е основателна, поради което следва да бъде уважена и се отмени оспорения административен акт като незаконосъобразен, като преписка се върне на органа за произнасяне отново по молбата за предоставяне на постоянно пребиваване с оглед мотивите на съдебния акт.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ № ХМ - 13289 от 28.12.2011 г. на директора на дирекция "Миграция" при Министерството на вътрешните работи.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: